

O I S O V I N Y

Nepostradatelný informační a inspirační zdroj pracovníků býv. OIS

Pravicový, liberální chem.inž. občasník. Založeno r. 1996

Slovo úvodem

Tak a to letošní parné léto máme za sebou. Jistě bude ještě několik hezkých slunečných dnů, ale to vedro, před kterým se uchylujeme na břehy řek a rybníků, to už nenávratně patří do letošní historie. Kdo se alespoň trochu přičinil, jistě si užil právě toho svého oblíbeného způsobu léta. To letošní léto bylo navíc ozdobeno vzácným jevem „skorototálního“ zatmění slunce. Ostatně, kdo chtěl mohl si odskočit do pásma totality do nedalekých sousedních zemí. Kromě vědeckých nadšenců se tam prý také vypravili Grebeníčkovci pohrobci starých pořádků, aby si pietně připomněli alespoň ty dvě minutky totality. Po všech těch mediálních varováních o vypálených sítnicích se nakonec počasí ukázalo být tím nejhleduplnějším očním lékařem a dávkovalo nám mizející sluneční disk jako vzácné koření. Ale jak říká jeden trpasličí spartánský fanoušek: „Není třeba vidět, ale zúčastnit se“!

Motto

„Větve, v jejichž chládku sedíš, nesekej“!

Z našich reklam a inzerátů

„Pokud si koupíte naše výrobky, zaručeně nevyhrajete milion, ba ani korunu. Proto jsou lacinější, než u konkurence“.

Říká se . . .

„Bohatým se člověk rodí nebo stává krátce po revolučních změnách a převratech, byť sametových“!

Zajímavosti

Víte, že ?

Podle předpokladu amerických demografů, dosáhlo lidstvo 19.7.t.r. již šesti miliard! Svůj počet tak zdvojnásobilo od r. 1960. Je na pováženu, že nás každou sekundu přibude 27! Půjde-li to tak dále, bude nás v r. 2050 7,7-11,2 miliardy se středním odhadem 9,5 miliardy. Jen Indové mají na sklonku letošního nebo počátku příštího roku dosáhnout jedné miliardy. Jak dlouho se ještě uživíme a budeme mít kde bydlet? Kdy budeme muset být nucenými vegetariány, když produkce masa z rostlinných produktů je marnotratností? A kdy si příroda začne pomáhat sama?

První doba ledová začala před 2.5 miliony let a ty se pak opakovaly po zhruba 40 tis. letech. Před milionem let se však základní frekvence změnila na sto tisíc let. Hlavním spouštěčem ledových dob je zřejmě Slunce. První velké ochlazení by mělo přijít za 5 000 let, druhé asi za 15 000 let. Doba ledová trvá sto tisíc let a doba meziledová deset tisíc. My žijeme v poslední době meziledové (*holocénu*), která trvá už téměř 10 000 let. Je iluzorní se domnívat, že skončí jinak, než dobou ledovou.

Pítí piva nejen že zvyšuje náladu, ale může také snižovat riziko rakoviny. Japonští vědci zjistili, že mnoho typů piva obsahuje látky, které blokují potenciální mutageny, jako např. heterocyklické aminy. Silnější piva vykazovala větší efekt, nealkoholická žádný. Ale aby to nebylo tak jednoduché, tak silní pijáci jsou zase ohrožováni

jiným typem rakoviny ke které přispívá acetaldehyd, jako produkt trávení alkoholu, možným poškozením nukleotidů tvořících DNK.

Nevážně o původu názvů

Zatmění

Protože staré slovanské kmeny, které již v hlubokém starověku rády pozorovaly a uctívaly zatmění slunce neměly k dispozici speciální ochranné brýle, svářečská skla hustoty 13 a výše, či aspoň starou disketu, vznikla po každém velkém zatmění, tedy zhruba každých 160 let, jedna generace slepců. Není tedy divu, že jev, který se původně ve staroslověnětině nazýval „zatměvanje“ (zatmívání) začaly nazývat osudověji dokonavým termínem zatmění.

VH

K úloze Dlužníka a Věřitele v dějinách lidstva

Převzato z : *Debtor's Reviews*, 56 1253 (1998) a věnováno památce všech vytrvalých, neúnavných a bezelstných hlasatelů vznešených a přínosných dlužnických idejí.

Dlužník a Věřitel jsou dva odlišné druhy vzniklé evoluční cestou ze společného předka *Homo sapiens*. [Někteří badatelé se v minulosti snažili odvodit původ Dlužníka již od člověka Cromagnonského, zatímco Věřitele ve větvi neandrtálské, modernější výzkumy to však nepotvrzují viz přehledný článek – *Bastard Y.: „Borrow me a crown. I will return it back, really“*, *ibid*, 55,1997]. S podobně propracovanými teoriemi přispívají k diskusi samozřejmě i zastánci kreacionistických modelů. [Podle některých je akt stvoření v *Genesis* neúplný a poté, co Stvořitel stvořil Adama a Evu se na okamžik zamyslel a stvořil ještě jednu bytost – tentokrát z *Adamova lejna*. *Těto pak dal jméno „Padam“*, což v aramejštině značí „Ten, co vidí dále“. *Zatímco z Adama a Evy povstal lidský rod Věřitelů, od Padama se odvíjí rod Dlužníků*]. Není snad třeba zdůrazňovat, že Dlužník stojí na vývojovém žebříčku podstatně výše než Věřitel. Jasným důkazem je již samotná skutečnost, že zatímco Věřitel se zbavuje svých prostředků ve prospěch Dlužníka, což je nutno pokládat za počin krajně pochybný a rozumné bytosti nehodný, Dlužník díky jemu vlastním schopnostem tyto prostředky přijímá a starosti si nedělaje spokojeně užívá. Toto je nutno chápat jako čin rozumově podložený. Z tohoto srovnání přímo plyne jeden jasný závěr, který sice někteří zástupci srovnávací antropologie odmítají uznat za zcela ověřený – operující přitom pošetile srovnáváním měřených objemů mozku, úhlem zakřivení holenních kostí či délkou ukazováčku u jedinců obou druhů, a to že vývoj ve větvi od druhu *Homo sapiens* k Věřiteli je nutno považovat za proces degradace na rozdíl od vývoje od Člověka rozumného k Dlužníkovi, kde se naopak a jediné jedná o vývoj v kladném slova smyslu.

Díky komplexnosti problému však není detailní analýza tak jednoduchá, jak by se snad na první pohled zdálo. Možnost objektivního přístupu je v neposlední řadě přinejmenším znesnadněn skutečností, že mnozí badatelé zamlžují objektivní realitu publikováním bezvýznamných dílčích výzkumů, zabývajících se například srovnáváním podružných prvků jako je ku příkladu schopnost pracovat (s i bez pomoci různých nástrojů), vytvářet a objevovat nové věci a hodnoty apod. Výsledky bývají většinou velmi krkolomně interpretovány a jsou známy i případy vědomých podvrhů a zkreslení zejména v případech, kdy se nakonec prokázalo, že

autor sám náleží k méněcennému druhu a je sám Věřitelem. Situaci komplikuje někdy bohužel i méně známá skutečnost, že se u některých Dlužníků vyskytnou čas od času poruchy hypofýzy nazývané poněkud zmateně hnutím svědomí nebo mnohdy smyslem pro povinnost či čest – terminologie není pro vzácnost výskytu ještě ustálena. Naštěstí nejsou tyto poruchy chronického charakteru a časem samovolně odezní jako lehčí chřipka. Jediné, na co je nutno v průběhu onemocnění dbát je, aby se Dlužník v oslabeném stavu nedopustil obtížnější napravitelných chyb, které mohou vyústit až v sebepoškození ve formě vrácení dluhu a podobně. Pokud projde Dlužník tímto stádiem jsou následky bohužel trvalejšího charakteru. Terapie aplikací uzavření nového dlužního vztahu však bývá i zde poměrně úspěšná.

Vznešená mysl Dlužníka je bohatě prochnuta nejrůznějšími, vždy však nadmíru hodnotnými myšlenkami a nápady, k jejichž realizaci chybí pouze Věřitelovy peníze a Dlužníkovy smělé plány může, alespoň za současného stavu společnosti zhatit pouze spiknutí tupých Věřitelů či jiná nepochopitelná a nepředvídatelná katastrofa. Pokud se však neupneme omezeně jen na pomíjivou přítomnost, můžeme v budoucnosti s optimismem očekávat změnu k lepším podmínkám, kdy bude naše planeta obydlena pouze vyspělejšími Dlužníky. Seschlý slepý oddenek evoluce – Věřitel – opustí po zásluze scénu. Jde o přirozený vývoj, kterému podleli kdysi i dinosauři. Někteří teoretici pošetile namítají, že tento stav si bez existence Věřitelů dovedou jen stěží představit. Vzpomeňme si však na zdánlivě nepřekonatelné problémy teorie Velkého třesku s počátkem časové osy. Zde svého času také někteří hnidopiši vyžadovali podání názorného výkladu singularit. Přitom je dnes jasné, že tento podružný problém lze vyřešit dokonce několika způsoby – použitím diskrétního času, vhodnou transformací časoprostorových souřadnic apod. Věřitel je oproti Dlužníkovi myslí mdlé a bezvýrazné, což se nejjasněji projevuje jeho bezduchým, tvrdohlavým a potřebnou dávku fantazie postrádajícím lpením na svém ubohém majetku. Jsou známy dokonce i případy, že neschopnost pochopit vznešené cíle Dlužníkovy vyústí i v zcela zavřehodnou snahu dosáhnout navrácení dlužné částky na základě nejrůznějšího škemrání či jiné formy obtěžování Dlužníka. Jeho blábolení bývá pak zhusta pošpikováváno pojmy jako dodržení smlouvy, dohoda, čestné slovo, smysl pro povinnost i jinými nehoráznostmi. Často si dokonce dovolí zkrlesně reprodukovat některé formulace, které byl nucen Dlužník s velkou pracností používat při mámení půjčky. Věřitel si však přitom přece musí sám uvědomit že i on věnuje pouze malou pozornost projevům živočichům stojícím vývojově hluboko pod ním, jako je kvákání žab, či bzučení dotěrného hmyzu. Měl by ocenit Dlužníkovu velkorysost, že se ho nezbavuje jediným plácnutím.

Pokusme se heslovitě vytyčit teze vyplývající z předchozího výkladu:

- Je nutno upevnit mravní zásadu, že jakékoliv, byť i nahlas nevyslovené, zapochybování o morálních i jiných hodnotách Dlužníka ze strany Věřitele, je nutno považovat za hrdelní zločin. Bohužel existují i společenství, které i v těchto případech sverpě odmítají trest smrti. Věřitel může vykoupit své pochybení spácháním sebevraždy, nejlépe rituální, zahrnující široký okruh příbuzných a sympatizantů.
- Napříště budiž jakákoliv věta Dlužníka počínající „Ale (já, ty, on, oni, ony, ona).“ pokládána se všemi důsledky za zákonnou normu o které není, ve smyslu předchozího odstavce, přípustno pochybovat.
- Pro Dlužníka, coby nadřazenou bytost z toho ovšem plynou nemalé povinnosti. Musí v potu

tváře po neomezenou dobu nakládat libovolně s prostředky Věřitele. Po uplynutí splatnosti dluhu je zodpovědný za bezvýhradné nesplácení dluhu, volné nakládání s časem, nervy a pokud možno také s jinými prostředky Věřitele. K tomu mu dopomáhej Bůh.

excerpoval O.Z.

Atletické mistrovství světa veteránů GATESHEAD 99

Sportovcem-veteránem se označuje sportovec, který dosáhl jisté věkové hranice. Pro muže je to 40 let a pro ženy 35 let. Kategorie jsou odstupňovány po pěti letech, horní hranice není omezena. Soutěží se ve všech disciplínách, pouze u vyšších věkových kategorií se upravuje výška překážek, váha vrhačského náčiní nebo délka běžeckých tratí.

XIII atletické mistrovství světa veteránů se konalo ve dnech 29.7.1999 - 8.8.1999 ve městě Gateshead v severní Anglii, poblíž hranic se Skotskem.

Mistrovství se zúčastnilo celkem 74 zemí. Nejmenší výpravu měla Nigerie (1člověk), největší výpravu měli Němci (687 lidí). Celkem se mistrovství zúčastnilo přes 8 000 sportovců, o které se na sportovištích staralo asi 7000 pořadatelů a velké množství anglických policistů v pověstných černých helmách i policistek v normálních čepicích. Zjistili jsme, že se po stadionu pohybovali i policisté v civilu a příslušníci speciální jednotky, rovněž v civilu. Prostě bezpečnostní zajištění, které jsem zatím nikde neviděl.

Ubytování sportovců bylo různé, podle finančních možností národní atletické asociace, od hotelů v centru až po mládežnické hostely značně vzdálené, což byl náš případ. Naše veteránská asociace nám nepřispěla ani haléřem, veškeré náklady jsme si hradili sami. Ale zase jsme byli ubytováni pravděpodobně v nejstarším objektu v Anglii, protože podle návštěvní knihy, jejíž přílohou byla historie domu, byl dům postaven na samém počátku 17 století a již od roku 1600 sloužil stejnému účelu jako dnes. Ve společenské místnosti je ještě dělený kulatý stůl u něhož byly vybírány daně. Dělený byl proto, aby při vybírání daní nedocházelo ke kontaktu obyčejného obyvatelstva a vyšších vrstev. Daně byly v tomto domě vybírány proto, že nebylo a dodnes není v této vesničce domu většího. Jméno této malinkaté vesničky je Edmundbyers a podle návesního směrníku vzdálenost její od města Gatesheadu je celých 19 mil.

Další potíží, za kterou nemohl nikdo z nás, byly rozměry našeho autobusu KAROSA, které nám nedovolily použít zkratku do Gatesheadu (úzká, velmi klikatá silnička, ale 30 minut až na stadion). Museli jsme se dopravovat po dálnici a to až jednu hodinu.

Vzhledem k tomu, že presentace závodníků byla jednu hodinu před začátkem závodu, museli jsme ráno vstávat před pátou hodinou a zpět jsme se vraceli po skončení našeho posledního závodníka, takže jsme na ubytovací místo dojížděli kolem desáté hodiny večerní. To samozřejmě zrovna neprospělo závodníkům ani výkonům. Přesto celá naše výprava, která čítala 80 lidí, získala celkem 18 medailí všech kovů.

Pokud jde o mé účinkování na této nádherné akci, zaplatil jsem nováčkovskou daň a to dosti krutě. Neuváženě jsem se nechal zavřít do vedoucí skupiny a musel jsem s nimi nedobrovolně absolvovat první tři kola, která měla pro mne přímo vražedné tempo (1:28; 1:28; 1:36 min) Poté jsem zákonitě ztrácel, až jsem měl nakonec celý stadion jenom pro sebe. Obecenstvo bylo fantastické, při každém mém sólu průběhu tleskali a naši řvali, abych vydržel až do konce a nevzdal, což jsem splnil. Srdíčko a plíce pracovaly perfektně, což se o nožičkách naprosto nedalo říci. Dokonce jsem ze stadionu zaslechl ruské povzbuzování vedoucí atletické výpravy, kterým jsem těsně před závodem neplánovaně dělal tlumočnicka z ruštiny do angličtiny a obráceně. Přiznávám, že to není zrovna povzbudivé, když ze zadu sledujete, jak těm vpředu docházejí síly a tři vzdali a vy cítíte, že vaše nohy mají asi metrů každá, doslova je chcete vlastníma rukama postrkovat po oválu, jenom aby to už bylo za vámi. Nakonec se to povedlo i mně, ale musel jsem asi vypadat hrozně, protože v cíli mně očekávala dvojka zdravotníků. Ale ještě jsem se vybičoval a oběhl jsem je, což vedle potlesku vzbudilo salvu smíchu přihlížejících.

Výsledný čas 56:19:40 je skutečným unikátem a zcela odráží můj konečný stav.

TOHLE SE PROSTĚ NESMÍ JIŽ NIKDY OPAKOVAT. Samozřejmě, že o marathónu, který se běžel za tři dny nemohlo být ani řeči.

O tom, že výkony ve veteránských kategoriích prakticky nemají hranic, svědčí třeba výkon na 100 m v kategorii M 90 kde bylo dosaženo času 19,99 sec., nebo případ Mexikánky, která ve věku **96 let** získala zlatou medaili a to jí museli svlékat a oblékat a pomáhat na stupně vítězů a samo sebou i z nich. To se prostě musí zažít.

Přesto, že se to letos nepovedlo, nebo snad právě proto se moc těším na Jyvaskylä ve Finsku, kde se bude příští rok konat veteránské mistrovství Evropy. Po 35 letech na kole zjišťuji, že běhat je krásné, i když to někdy zatraceně bolí, ať už v posilovně nebo přímo na trati.

Samozřejmě, že jsme pořád nezávodili. Během trvání šampionátu byly pořadatelem určeny dva volné dny na odpočinek, které náš autobus využil k výletům do okolí Gatesheadu. Navštívili jsme Newcastle, ryze průmyslové město s rybářským a námořním přístavem, doky na stavbu lodí (od malých rybářských až po zaoceánské).

Docela zajímavou byla návštěva Hadriánova valu, což je nebo spíše byla kamenná zeď, která chránila nejsevernější římskou kolonii před nájezdy divokých Skotů. Tato monumentální kamenná stavba byla postavena římskou armádou na příkaz císaře Hadriána, který přišel do Británie v roce 122 našeho letopočtu. Stavba trvala šest let a její rozsáhlost byla na tehdejší dobu neuvěřitelná. Vždyť protínala Británie od západu na východ, od moře k moři a sice od Bownes-on-Solway do Newcastleu, kde končila velkou římskou pevností. Celková délka zdi byla 80 římských mil, což je dnešních 117 kilometrů a její základní výška byla asi 5 metrů, v místech terénních nerovností i mnohem více. Šířka zdi byla asi 3 metry. Bohužel z ní dodnes moc nezbylo, protože po pádu římské říše použilo místní obyvatelstvo kameny na stavbu obydlí a hlavně na stavbu oddělovacích zdí, které vymezovaly prostor mezi jednotlivými usedlostmi. Tyto zdi stojí dodnes a vyzkoušeli jsme si, že téměř nejdou rozebrat. Mezi kameny není použito žádného pojiva. Rovněž se v nich dodnes pase dobytek a suverénně převládají ovce.

Naprosto nepřehlédnutelným je tzv. Anděl severu u Gatesheadu. Je to železné monstrum vysoké 20 metrů, znázorňující anděla s rozepjatými křídly. Rozpětí křídel je 54 metrů a váha celého výtvaru 200 tun. Na své místo byl postaven v únoru 1998. Pokud fotografujete celou sochu, hezky se projdete, než ji dostanete celou na snímek.

A samozřejmě, navštívili jsme také největší obchodní středisko v Evropě, které se jmenuje Metrocentrum a je u Gatesheadu. Je to opravdový kolos a dá se tam velmi dobře a velmi rychle zabloudit, i když máte plánek a jednotlivé sekce jsou barevně odlišeny. Naše dámy okamžitě objevily, že je tam hala, kde je všechno za jednu libru a proto tam dokázaly nechat i 60 liber za naprosté nepotřebnosti. Zdůvodňovaly to zcela logicky-nekup to, když to stojí jenom libru. Mně se tohle nákupní šílenství netýkalo, protože se mi povedlo něco daleko lepšího. Hned na začátku naší cesty jsem totiž přišel o celou peněženku s veškerými penězi. Nevím proč, ale nemohu se zbavit dojmu, že mi vypadla z kapsy v autobuse a někomu jsem značně zpříjemnil pobyt. K tomuto závěru mně vede to, že v místě ubytování jsme přicházeli o jídlo v ledničce, přestože jídlo bylo podepsáno když proběhlo závěrečné balení, tak vedoucí zájezdu přišla o papírák a pánev. Nám se dokonce z pokoje ztratila přes noc dopředu připravená snídaně. To jsem trochu tzv. předběhl děj, ale snad to nevadí.

Dalšími navštívenými městy byly Londýn, Coventry a Cantenbury. Rozepisovat se o těchto městech považuji za zbytečné, protože k vidění toho bylo moc a musel bych vlastně sepsat českého průvodce.

Počasi po celou dobu bylo fantastické, teploty se pohybovaly do 28 stupňů nad nulou a když jsme si povídali s domorodci, tak nám sdělili, že takovéto léto je zde jednou za asi 6 let. Mně se dokonce povedlo, že jsem se na pláži během jedné hodiny pěkně opekla a byl jsem jako prasátko (ne špinavý, ale červený). Ale nechalo se to vydržet. Svoji nepřehlédnutelnou barvou jsem se stal středem pozornosti na večeri v hotýlku v

Edmundbyers, kde bylo zrovna naprasknuto, ale naši australští přátelé nám drželi místa, protože jsme byli předem domluveni. Jakmile jsem se objevil, oba nejdříve ne mně koukali jako na Marťana, ale pak se tak nekontrolovatelně rozchechtali, že nemohli popadnout dech a mezi jednotlivými výbuchy smíchu neustále opakovali – „Sorry, George, sorry“. Nakonec jsme si dali pár piv, teda spíše já, protože Roy si dal pouze dvě a jeho paní je abstinent. Nádherně jsme si popovídali a nakonec jsme se domluvili, že nás odvezou na stadion vlastním autem, abychom nemuseli ráno vstávat v pět hodin, když má trenérka měla závody až ve 13:30. A tak jsme si mohli ráno pěkně přispát, čemuž se ostatní velmi divili.

Večer jsme se s Australany sešli rovněž a dokonce se nám povedlo, že jsme jim mohli ukázat naše celé bydlení.

Libilo se jim to a byli velmi překvapeni, když jsme jim vyprávěli historii hostelu. Poslední den jsme se s nimi pěkně rozloučili, vyměnili jsme si adresy a slíbili jsme si, že pokud se kvalifikujeme do Austrálie, že se tam určitě potkáme, protože Roy tam bude opět závodit. Přáli nám, abychom se dostali do Austrálie na další mistrovství světa, což jsme jim s radostí slíbili, protože potkat tak prima lidi, kteří se chovají tak bezprostředně a nedávají naprosto najevo, že jsou bohatí, to se jen tak nepovede.

A tak jsme poslední den, po skončení všech soutěží vyrazili autobusem na cestu k domovu, která byla zpestřena celým dnem v Londýně. Po celonoční jízdě Anglii jsme ráno asi v šest hodin zastavili v srdci Londýna u Hyde Parku. Abychom však na Anglii hned tak nezapomněli, tak nám jeden z kamionáků vyrazil v zadních výstupových dveřích okno. Byla to pořádná šlupka a má trenérka dostala létající sklo do pravé strany obličeje. Kromě obrovského leknutí a několika drobných škrábanců se jí nic nepříhodilo. V ranní dopravní špičce se nám kamionák doslova vypařil. Přestože jsme okamžitě mobilem volali policii a dvě hodiny čekali, nikdo se neobjevil. Nakonec to řidiči autobusu vyřešili tak, že do zadních dveří vsadili plexisklo.

A večer 9. srpna v 19:00 jsme opouštěli Londýn směrem na Dover, Callais a přes Francii, Lucembursko a Německo jsme uháněli do Prahy. Ono s tím uháněním to nebylo tak doslova, protože řidiči museli dělat bezpečnostní přestávky a po území Německa smějí autobusy jet maximálně 80 km za hodinu. Největší zdržení na hranicích bylo při cestě tam na celnici v Doveru, kde jsme museli vypisovat příjezdní karty a pak si nás jednotlivě rozebrali a měli spoustu otázek. Zato při cestě domů si nás nikdo ani nevšiml a nejvíce jsme se zdrželi na našem hraničním přechodu, a potom při průjezdu Prahou.

Celkově byl tento sportovní zájezd obrovským zážitkem a velice silnou sportovní motivací. Nejúnavnější byla cesta autobusem. Všichni jsme si slíbili, že pokud se nesejdeme při sportovních akcích u nás tak určitě v roce 2000 na Evropě veteránů ve Finsku a pokusíme se uspět podstatně lépe než se to některým povedlo v Anglii.

JP

AŽ ŽIJE FINSKO, AŽ ŽIJE JYVÄSKYLÄ 2000

A slovo závěrem

Tentokrát bych mohl půl stránky věnovat chvále přispěvovatelů, ale bylo by to mlácení prázdné slámy, neboť je to prakticky jejich číslo. A to je chvályhodné.